

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 478/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 80/2006 a jeho uzneseniami č. k. 17 C 80/2006-272, č. k. 17 C 80/2006-273 zo 7. septembra 2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 13/2009 a jeho rozsudkom č. k. 2 Co 13/2009-267 zo 16. júna 2010 a uznesením č. k. 2 Co 13/2009-268 zo 16. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 80/2006 a jeho uzneseniami č. k. 17 C 80/2006-272, č. k. 17 C 80/2006-273 zo 7. septembra 2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 13/2009 a jeho rozsudkom č. k. 2 Co 13/2009-267 zo 16. júna 2010 a uznesením č. k. 2 Co 13/2009-268 zo 16. júna 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 23. januára 2006 podal Okresnému súdu Bratislava I žalobu „*o neplatnosť nepravdivého znaleckého posudku a zaplatenie nemajetkovej ujmy*“, ktorá bola postúpená okresnému súdu. Sťažovateľovi napriek predloženiu potvrdenia o jeho majetkových pomeroch a rozhodnutiu o dávkach v núdzi uznesením okresného súdu č. k. 17 C 80/2006-68 z 8. augusta 2006 nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. Na základe odvolania krajský súd uznesením č. k. 2 Co 415/06-83 z 30. januára 2007 zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 80/2006-114 zo 4. júna 2007 opätovne nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a neustanovil mu ani právneho zástupcu. Sťažovateľ sa aj proti predmetnému uzneseniu odvolal a krajský súd uznesením č. k. 2 Co 350/2007-153 z 12. septembra 2007 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd ustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu a rozsudkom č. k. 17 C 80/2006-230 z 15. októbra 2008 návrh sťažovateľa zamietol. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 13/2009-267 zo 16. júna 2010 tak, že rozsudok okresného súdu vo veci samej a vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania odporcovi potvrdil a výrok o priznaní náhrady trov konania ustanovenému právnenému zástupcovi sťažovateľa a výrok o náhrade trov štátu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd zároveň uznesením č. k. 2 Co 13/2009-268 zo 16. júna 2010 odňal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov späťne od podania návrhu na začatie súdneho konania. Proti obom rozhodnutiam krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a žiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie o dovolaní. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 80/2006-272

zo 7. septembra 2010 priznal ustanovenému právnenému zástupcovi náhradu trov konania a zaviazal sťažovateľa na úhradu náhrady trov konania, súdneho poplatku za návrh a súdneho poplatku za odvolanie. Zároveň okresný súd uznesením č. k. 17 C 80/2006-273 zo 7. septembra 2010 zamietol žiadosť sťažovateľa o ustanovenie advokáta v dovolacom konaní.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„II.A. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava v konaní 17 C/80/2096 a 2Co/13/2009-267, 268 porušovali základné práva D. B. garantované čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru.

II.B. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenia 2Co/13/2009-267, 268 z dňa 16. 06. 2010 a uznesenie 17 C/80/2006-272, 273 z dňa 07. 09. 2010 a prikazuje vec vrátiť na nové konanie, ale novej sudkyňi.

II.C. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava sú pre opakované hrubé delikty povinní zaplatiť satisfakciu vo výške 50.000 EUR každý zvlášť, v lehote 15 dní od dna právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu.

V prípade omeškania sú súdy (obidva) povinní zaplatiť úroky z omeškania vo výške 100 EUR za každý deň omeškania, až do zaplatenia.

II.D. Ústavný súd oslobodzuje D. B. od súdnych poplatkov na celé konanie 17 C/80/2006 a ustanovuje mu advokáta na konanie pred Ústavným súdom Mgr. G. C. ...

II.E. Ústavný súd prikazuje predsedníčke OS BA II, JUDr. A. R. začať disciplinárne konanie proti sudkyňi JUDr. D. B. podľa zákona č. 757/2004 Z. z. a o výsledku zaslať správu Ústavnému súdu a D. B., bezodkladne.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 80/2006 a jeho uzneseniami zo 7. septembra 2010 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 13/2009 a jeho rozsudkom a uznesením zo 16. júna 2010.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie označených základných práv a práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 80/2006 a jeho uzneseniami zo 7. septembra 2010, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu ku konaniu okresného súdu možno podať odvolanie, o ktorom rozhodne v odvolacom konaní krajský súd. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmavať postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 80/2006 a jeho uznesenia zo 7. septembra 2010.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv a práv aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 13/2009 a jeho rozsudkom a uznesením zo 16. júna 2010.

2.1 Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, je neprípustná.

Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh zistil, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku a uzneseniu krajského súdu dovolanie najvyššiemu súdu z 30. augusta 2010.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie (30. augusta 2010) ešte predtým, ako v tej istej veci podal sťažnosť ústavnému súdu (9. októbra 2010). V okolnostiach daného prípadu tak sťažovateľ podaním dovolania (to platí aj v prípade, keď

krajský súd namietaným rozsudkom a uznesením dovolanie nepripustil), ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci (m. m. IV. ÚS 363/08, IV. ÚS 228/2010).

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu v tejto časti ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (m. m. IV. ÚS 228/2010, IV. ÚS 311/2010).

Ústavný súd v súčasnej dobe vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za neprípustnú až do rozhodnutia o dovolaní.

V tejto súvislosti už ústavný súd judikoval (napr. I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je dôvodné, aby sťažovateľ v prípade, ak podal dovolanie, zároveň podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body č. 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania

všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k neúmernému predĺženiu konania o sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

2.2 Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 13/2006 o jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 17 C 80/2006-230 z 15. októbra 2008, je zjavne neopodstatnená.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v označenom konaní podal 21. novembra 2008 odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 15. októbra 2008, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 13/2009-267 zo 16. júna 2010. Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 9. októbra 2010 a doručená ústavnému súdu 13. októbra 2010.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo.

Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03).

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2010